

[C. J. F. Sven.]
af hele Problemet overfor Erhvervslivet. Det er meget godt at bringe Udgifterne ned, det er noget, Samfundet trænger til, men Samfundet trænger samtidig til at faa hele Erhvervslivet i Gang, og derfor kan negative Foranstaltninger alene ikke nytte noget; der maa ogsaa positive til.

Mads Larsen: Det er vor Opfattelse, at Hjelpekasserne har ydet et meget betydeligt Bidrag til at holde fattige Mennesker i vort Land fri af det offentlige Fattigvæsen, og de har derved bidraget til at bevare disse Menneskers Villie til, saa vidt det var muligt for dem, at hjælpe sig selv. Det forekommer os, at det Arbejde fra Hjelpekassernes Side er udført i det store og hele paa en human og forstaaende Maade. Ved en Revision af Loven gælder det derfor om at styrke Interessen for denne Opgaves bedste Løsning. De kommunale Raad paa Landet og i Byerne synes jo ogsaa at have omfattet Hjelpekasserne og den Virksomhed, de øver, med Forstaaelse og Velvillie.

Ved en Revision af Loven om Hjelpekasserne maa vi derfor hævde den Opfattelse, at Kommunerne maa have den fulde Bestemmelsesret overfor Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang de vil yde Tilskud til Hjelpekasserne, thi de Mænd og Kvinder, der sidder i de kommunale Raad, har de bedste Betingelser for at bedømme det Arbejde, der udføres gennem Hjelpekassen, og skønne over, hvor store Beløb af Skatteydernes Penge det er forsvarligt at anvende til Støtte for denne Virksomhed. Ja, jeg vil gerne indskyde den Bemærkning, at mig forekommer det, at der overhovedet ingen anden er, der kan skønne rigtigt over de enkelte Hjelpekassers Virksomhed, og hvor store Midler de har Brug for. Vi maa derfor ogsaa være imod Fastsættelsen af et Beløb i Forhold til Indbyggerantallet, som foreslaaet i nærværende Lovforslags § 2; det vil virke meget vilkaarligt og aldeles ikke staa i Forhold til den Trang, der er indenfor de forskellige Kommuner. Men dernæst er den Grænse, der er draget i Lovforslagets § 2, meget snæver mange Steder; selv under ganske normale Forhold, hvor en Hjelpekasse administreres paa en saadan Maade, at det kun er de Opgaver, som man fra alle Sider erkender, at Loven hjemler Ret til at løse, der søges løst, vil det Beløb, der ydes Hjelpekassen, være utilstrækkeligt til at løse disse Opgaver. Herpaa kunde nævnes mange Eksempler saavel fra rene Landkommuner som fra Købstæder. Der er ingen som helst Tvivl om, at der trindt om i vort

Land — det ved jeg af Erfaring, jeg kender det ovre fra den Egn, hvor jeg bor, og jeg kender det ogsaa fra Meddelelser, jeg har modtaget fra min Valgkreds — findes rene Landkommuner, som anvender et betydeligt større Beløb i disse Aar til den almindelige Hjelpekassevirksomhed — ikke til noget ekstraordinært foranlediget af Arbejdsløsheden —, end de vilde have Ret til at anvende, hvis de foreliggende Bestemmelser var gennemført.

Jeg vil gerne have Lov til at gøre en Bemærkning angaaende det Forhold, at man i et ministerielt Kontor mener at kunne foretage en Graduering som den, der her findes i § 1, hvor man siger, at Københavns Kommune skal have Ret til at anvende 3½ Kr. pr. Indbygger som Tilskud til Hjelpekassen, de mellemstore Købstæder 3 Kr., Købstæder med fra 5 000—10 000 Indbyggere 2½ Kr. o. s.v., lige ned til de rene Landkommuner, der kun maa anvende 1 Kr. pr. Indbygger. Saa let gaar det nu heller ikke. Det er fuldkommen afgjort, at indenfor den samme Klasse af Kommuner er der vidt forskellig Trang til Hjelpekassehjælp. Det vil være ganske umuligt at lade Kommunerne rette sig efter en saadan Lineal. Det er muligt, at adskillige af de rene Landkommuner udmærket godt kan nøjes med 1 Kr., men jeg føler mig aldeles sikker paa, at mange ikke vil kunne det, og paa tilsvarende Maade forholder det sig sikkert for Købstadkommunernes Vedkommende.

Naar det kun er en forholdsvis beskedent Del af Beløbet, Staten refunderer, forekommer det mig unægtelig besynderligt, at man ikke tør betro de Mænd og Kvinder, som staa i Spidsen for Kommunens Styrelse, at skønne over, hvor meget der er Brug for, naar Hjelpekassen skal administreres forsvarligt og opfylde sine Formaal. Disse Mænd og Kvinder staa jo som Repræsentanter for Kommunens Skatteydere, der skal betale den aldeles overvejende Del af Beløbet. Dette er et meget stærkt Indgreb i Kommunernes Selvbestemmelsesret, som vi for vort Vedkommende ikke vil give vor Tilslutning.

Naar det i § 4 foreslaas at fastsætte et Maksimum for, hvad der kan ydes den enkelte Familie, skal jeg ikke modsætte mig dette, men maa dog henstille, at Grænsen sættes noget op. Jeg ser meget vel, at den er forhøjet fra 180 Kr. til 250 Kr., men samtidig indsnævrer man den Ret til Afgivelser, man har i Forvejen, og derfor er det aldeles ikke givet, at dette noget højere Maksimumsbeløb kan staa Maal med